

Privézt do Estonska v květnu 2002 básníka Bogdana Trojaka mělo od počátků svůj hlubší smysl. Nešlo jen o kulturu, tuto báječnou zbraň, již se české ambasády probourávají k srdcím obyvatel druhých zemí...Jednalo se také o to, že v Estonsku - zemi s jediným úředním jazykem, Estonštinou - žije třetinnová ruská menšina. Polovina příslušníků této menšiny při tom nemá Estonské občanství. Občanství se získává na základě jazykové zkoušky a tak se stává, že se zčistajasna objeví úřední pokyn aby ti, kdo zkoušku v minulosti úspěšně složili ji vykonali ještě jednou. Podrobnosti vás nebudu unavovat, nicméně tato řečneme dvou kolejnost je Estonsku vlastní.

Básník Trojan se pro začátek seznámil s trochou estonské přírody. Bloudění plochou krajinou poskytlo názornou ukázkou, co je pro ní typické. Typické je nic typického. Rovina, les, rovina, les. Konečně jsme dorazily do areálu s nádržemi. Na okraji jedné z nich stál zástup Estonců a chytal ryby. Přijeli jsme totiž na lososí farmu vyzkoušet populární způsob trávení volného času. I když, Estonci... Slyšeli jsem v podstatě jenom ruštinu. V lesích v okolí Tallinu, ale i na různých kulturních akcích, člověk potká velmi často právě Rusáky.

Bogdan Trojak si s nesmírnou trpělivostí věnoval rybolovu. Pozorně sledoval hladinu, navlékál nové a nové návnady, které ryby žertovně ožiraly a nenechal se vyvést z míry tím, že co chvíli metr napravo, metr nalevo někdo za bujarých výkřiku přátel vytáhl úlovek. Není divu, že právě Bogdan byl jediný, kdo z naší skupiny něco chytil. Jako básník umí totiž vyčkávat soustředěně opravu.

První trojákovská přednáška se uskutečnila v Tartu, sídle estonské univerzity. Té tradiční. Asi jakoby u nás Karlova univerzita působila v Olomouci, mimo hlavní město. Budova univerzity zaujme jejími antickými sloupy a fotografuje – li se z patřičného úhlu, vypadá působivá.

Během prohlídky města vychází najevo, že jehož jména se v průběhu času pozoruhodně střídaly. Taralin (město boha Tary) – Tarbatu – Dorpel – Jurijev – Tartu.... Střídání okupantů, střídání zemských pánů, jenž v Estonsku proběhlo zhruba po linii Dánové - Němečtí rytíři - Švédové - Poláci - Rusové - německé baronské rodiny - Estonci. Zastavujeme se u sochy básníka Kristijana Jaaka Petersona, Básník Trojak obdivuje obět'ní kámen na vrcholu chrámového kopce, hned vedle spustošené katedrály. Její trosky napovídají, že v historii Estonska jsou leccaké hluché periody. Intervaly. Kdy se detaily jako je péče o kostel nikdo nezabýval. Ostatně, jak se dozvídáme, estonština má několik set pojmenování pro ďábla, což asi nebude náhodné... Protože ďábel nesídlí tam kde nic není. Ďábel přichází, když něco co bylo, chybí